

**Oświadczenie złożone
przez senatora Jarosława Obremkiego
na 74. posiedzeniu Senatu
w dniu 7 maja 2015 r.**

Oświadczenie skierowane do ministra pracy i polityki społecznej Władysława Kosiniaka-Kamysza

Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych jako organ administracji państwowej istnieje od blisko dwudziestu pięciu lat. Powołany na mocy ustawy z dnia 9 maja 1991 r. o zatrudnianiu i rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych (DzU z 1991 r. nr 46 poz. 201) dzisiaj działa na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (DzU z 2011 r. nr 127 poz. 721, z późn. zm.). Co ciekawe, obecnie obowiązująca ustawa jest efektem zmian nałożonych w przeciągu ostatnich piętnastu lat aż sześćdziesięciokrotnie.

Problemowy, bo nakładający wiele zobowiązań na pracodawców, charakter PFRON skutkuje nieprzerwaną dyskusją nad kształtem stanowionego w przywołanej ustawie prawa. Niestety, dyskurs ten nie zawsze podyktowany jest szlachetnymi intencjami i zrozumieniem celów instytucji będącej wyrazem solidaryzmu społecznego. Zdarza się, iż podmioty lobbujące za zmianą wskazanej ustawy w istocie mają na uwadze przede wszystkim wygraną rywalizację biznesową i pomijają niejako interes poszkodowanych przez los niepełnosprawnych oraz ich miejsce w społeczeństwie.

O takie właśnie intencje niektórzy eksperci oskarżają ostatnio dwie organizacje skupiające dużych pracodawców: Konfederację Lewiatan oraz Polską Organizację Pracodawców Osób Niepełnosprawnych.

Obecnie istnieje zapis umożliwiający udzielenie ulg w ramach obowiązującej składki (po spełnieniu wielu warunków – nawet do 100%) przez firmy zatrudniające osoby niepełnosprawne w odpowiedniej proporcji i świadczące odpowiednie usługi (najczęściej ochroniarskie i porządkowe). Pracodawcy chcą jednak, aby tę część ustawy zmienić w sposób uniemożliwiający udzielenie ulgi większej niż 30%.

Zdaniem autora przedstawiciele wspomnianych organizacji zabiegający o zmianę ustawy – chodzi konkretnie o art. 22 – reprezentują interesy swoich członków, którzy albo wcale takich ulg nie udzielają, albo udzielają ich na poziomie do 10%. Nowy zapis w konsekwencji wyeliminuje z rynku wiele małych i średnich podmiotów, będących nie tylko konkurencją dla większych firm, ale przede wszystkim nieocenionym źródłem miejsc pracy najcenniejszych z perspektywy osób niepełnosprawnych.

Z uwagi na poważny zarzut sformułowany przez autora tekstu odnośnie do lobbingu organizacji pracodawców na rzecz swoich członków przy jednoczesnym pomijaniu istoty działania Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych kieruję do Pana Ministra następujące pytania.

1. Jakie jest stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie proponowanej przez organizację pracodawców zmiany w art. 22 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych?

2. Czy podległy Panu Ministrowi resort planuje zainicjowanie istotnych poprawek w zakresie obowiązkowych składek na PFRON i ewentualnych ulg w tym zakresie?

3. Czy uważa Pan za konieczne znowelizowanie prawa regulującego działalność PFRON? Jeśli tak, to w jakim zakresie?

Z poważaniem
Jarosław Obremki